

MILÍ PŘÁTELE,

POZDRAVUJI VÁS A UJIŠŤUJI KAŽDÉHO JEDNOTLIVĚ, ŽE JSTE BLÍZCÍ NÁM BISKUPŮM I BOŽÍMU LIDU. MODLITBOU A PŘIJÍMÁNÍM ÚDĚLU STÁŘÍ A NEMOCI V DUCHU KRISTOVY LÁSKY VYDATNĚ PŘÍSPÍVÁTE K APOŠTOLSKÝM AKTIVITÁM NEJEN NAŠÍ KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE. BUĎTE SI TOHO VĚDOMI. BEZ TÉTO POMOCI BY SE JEŽÍŠŮV PŘÍKAZ „JDĚTE DO CELÉHO SVĚTA, HLÁSEJTE EVANGELIUM...“ (Mk 16,15) PLNIL OBTÍŽNĚJI. O VÁS STÁLE PLATÍ, CO NEMOCNÝM A TRPÍCÍM NAPSAL BLAHOŠLAVENÝ JAN PAVEL II: „VY JSTE POKLAD CÍRKVE.“ JE TO OZVĚNA EVANGELNÍHO PODOBENSTVÍ O DOBRÉM PASTÝŘI. TEN NAZÝVÁ „TY SVĚ“ JMÉNEM A OBĚTÍ ŽIVOTA SE ZA NĚ VYDÁVÁ DO KRAJNOSTI.

DĚKUJI ZA VAŠI SLUŽBU CÍRKVI I SVĚTU A S PŘÁNÍM RADOSTI, DARU ZDRAVÍ A POKOJNÉHO STÁŘÍ SE ZA VÁS MODLÍM A ŽEHNÁM VÁM.

VÁŠ BISKUP
+ JOSEF

Sestry a bratři,

sami víte z vlastní zkušenosti, kolik starostí nejrůznějšího druhu nás denně provází: především to jsou starosti o zdraví, ale také o úhradu životních nákladů, o zaopatření rodiny apod. Poznal to i básník Goethe, když napsal: *Člověku nedají starosti pokoj a provázejí ho až do konce života.* Jednou mě vezl domů po nedělní mši známý podnikatel a cestou se svěřoval s řadou problémů se zákazníky, s konkurencí, s rostoucími náklady. Obdivoval jsem jeho podnikatelský elán a jen jsem mu připomněl – na ostatní nebyl čas – že nejsme živi jen svými starostmi, ale jako věřící se právem spoléháme na Boží pomoc, zcela podle knihy Přísloví: *Obavy lidské srdce tíží, ale slovo víry vrací radost.* On jen mávl rukou a s nákladem svého neklidu odjel. Není ostatně sám, tváře mnoha bližních jsou poznamenány nejistotou, a tak stárnou nějak rychleji. Zřejmě se s tímto jevem setkal i apoštol Pavel, a proto čtenáře v římské vojenské kolonii zvané Filipy nabádá, aby se netrápili žádnou starostí. Odvolává se přitom na Ježíše, kterému bezmezně důvěřuje a který se s láskou stará o každého člověka. *Netrapte se žádnou starostí, píše, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.* Tím ukazuje cestu nám věřícím, cestu k vnitřní svobodě, a radí, abychom všechno těžké předložili té nadzemské síle, která je absolutní, mocná a s dokonalou láskou objímá každého z nás. Jeden z našich biskupů vzpomínal, jak při návštěvě Říma zajížděl do horského kapucínského kláštera v San Giovanni Rotondo za Paterem Piem. Ten byl stále obklopen množstvím lidí, a přitom byl neobyčejně klidný a radostný, i když zvláště v posledním období života hodně fyzicky trpěl. Jeho zásadou, kterou často opakoval, bylo: *Svou minulost svěřuji tvému milosrdenství, Bože, svou budoucnost tvé prozřetelnosti a svou přítomnost tvé lásce.* Do těchto jednoduchých proseb vkládal vše minulé, přítomné i budoucí. Není to příklad i pro nás? Přeji vám co nejvíc podobné lehkosti bytí díky prožívané víře v Pánovu laskavou přítomnost a bratrsky vás zdravím.

P. Miloslav Fiala OPraem.

Zprávy z diecéze

Biskup zasvětil diecézi Panně Marii a vyhlásil Rok povolání

Už před třemi sty lety královéhradecká diecéze vynikala mariánskou úctou, biskup Jan Tobiáš Becker na začátku 18. století umístil sochu Panny Marie přímo nad hlavní vchod biskupské rezidence. Královéhradecký biskup Jan Vokál proto 1. ledna 2014 zahájil jubilejní rok 350. výročí založení diecéze právě jejím zasvěcením Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Učinil to při slavnostní odpolední Mši svaté v katedrále, které se zúčastnily stovky poutníků z celé diecéze.

Zároveň se tím připojil k papeži Františkovi, který Neposkvrněnému Srdci Panny Marie světil svět loni v říjnu. Podobně to učinil už Svatý otec Pius XII. v roce 1942 a Jan Pavel II. v letech 1984 a 2000. Vždy u toho v Římě byl originál sochy Panny Marie z portugalské Fatimy, která je s úctou k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie spojena.

Tato socha byla nyní také v královéhradecké katedrále, byť pouze její replika z kaple biskupa.

„V letošním roce si nechceme jen připomínat dávnou historii. Chceme na ni plně navázat. Učiníme to dnes tím, že společně obnovíme a oživíme dávnou mariánskou úctu, která je s diecézí spojena více, než mnozí z nás tušili,“ řekl biskup Jan Vokál v úvodu novoroční Mše svaté v katedrále, kterou zcela zaplnili věřící z celé diecéze.

„Přijímáme-li Krista, nemůžeme přehlížet Marii. Na cestě ke Kristu nelze Matku Boží minout nebo obejít,“ doplnil biskup.

Při Mši svaté také odhalil nový diecézní znak, ve kterém k tradiční holubici Ducha Svatého, jemuž je zasvěcena katedrála, přibýlo právě mariánské písmeno M.

Vyhlásil také diecézní Rok povolání. Pět seminaristů při té příležitosti přijalo kandidaturu kněžství a jáhenství.

Tříkrálová sbírka

Tříkrálové koledování se v mnoha regionech stalo již tradicí. Při letošní čtrnácté Tříkrálové sbírce vyšlo v královéhradecké diecézi do ulic přes tři tisíce skupinek tří králů. Koledovali školáci a studenti, skauti, dobrovolníci a zaměstnanci Charit. Radostnou zvěst o narození Jezulátka a novoroční přání přinesli koledníci také pacientům nemocnic, obyvatelům domovů důchodců, nebo dětem v mateřských školách. Hradeckým koledníkům požehnal biskup Jan Vokál 6. ledna při mši svaté v katedrále Sv. Ducha, pardubickým světící biskup Josef Kajnek 5. ledna na Perštýnském náměstí. Výtěžek sbírky (v královéhradecké diecézi letos rekordních 12,2 milionu korun, což je o téměř 1,4 milionu Kč více, než loni) bude věnován na pomoc nemocným a potřebným především v regionech, kde se sbírka konala. Část výnosu sbírky půjde na humanitární pomoc do zahraničí. Například na Královéhradecku a na Kutnohorsku lidé přispívali na podporu služby rané péče, která pomáhá rodinám s handicapovanými dětmi v raném věku, na Pardubicku na rekonstrukci centra odlehčovacích služeb, kde pečují o nemohoucí seniory, na Ústeckoorlicku na podporu služby „Šance pro rodinu“ a Občanské poradny, na Náchodsku na provoz a vybavení Domu na půli cesty pro mladé lidi v nepříznivé sociální situaci a Domova pro matky s dětmi – Sv. Anna, v Červeném Kostelci a okolí na materiální a zdravotnické vybavení pro Mobilní hospic Anežky České, na Poličsku z výtěžku sbírky podpoří Denní stacionář, který pomáhá lidem s mentálním postižením, a další služby. Na Hradecku,

Pardubicku, Ústeckoorlicku, Poličsku i v dalších regionech podpoří z darovaných peněz rozvoj domácí hospicové péče. Charity věnují část výtěžku také na rozvojový projekt Adopce na dálku v Indii – vzdělávací centrum pro znevýhodněné děti z venkova v Karnatace, který realizuje Diecézní charita Hradec Králové. Tříkrálovou sbírku doprovázejí také akce pro veřejnost – živé betlémy, koncerty, průvody s koňmi a další. Pán Bůh odpláť Vaši štědrost i snahu šířit křesťanské poselství v naší zemi.

Setkání biskupa s řeholnicemi a řeholníky

Každý rok o svátku „Uvedení Páně do chrámu“ se setkávají řeholníci a řeholnice se svými biskupy. Je to vždy příležitost vzájemně se povzbudit v povolání k zasvěcenému životu. Zdá se, že svět mu rozumí stále méně. Proto si potřebují zasvěcené osoby víc uvědomit nezastupitelnost svého povolání v slibech chudoby, čistoty a poslušnosti. Slavnost probíhala v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové s vědomím, že Kristova církev má i v naší době tomuto světu co říci. Oběť života je totiž stále znamením životnosti církve a je i zřetelným projevem oběti lásky.

V přednášce v budově biskupství se otec Petráček v tomto jubilejním roce 350 let diecéze zamýšlel nad přítomností řeholníků a řeholnic v dějinách Božího lidu ve východních Čechách. Byly to právě kláštery, které byly dávno před rokem 1664, kdy byla diecéze založena, nositelem víry, kultury a vzdělanosti. Tak připravovaly půdu pro vznik královehradecké diecéze. Byly to především kláštery v Opatovicích u Hradce Králové, v Podlažicích a v Broumově.

V minulém století bylo řeholníků a řeholnic na území diecéze až 800. V současnosti jich máme asi sto. Prosme za ně i za to, aby zůstali svému povolání věrni. Svým zasvěcením jsou v tomto světě znamením Boží existence a Božího milosrdenství a svědčí o přítomnosti Ducha Svatého v životě současné církve.

Světový den nemocných

O Světovém dni nemocných 11. února navštívili i letos zástupci Biskupství královehradeckého Fakultní nemocnici v Hradci Králové. Protože oba biskupové Jan i Josef odjeli na návštěvu Ad limina v Římě, diecézního biskupa zastoupil generální vikář Mons. Josef Socha. Spolu s ním byl přítomen i biskupský vikář, prezident charity Mons. Josef Suchár. Návštěva začala na kardiochirurgické klinice. Přednosta prof. Jan Harrer s kolegy představil své pracoviště. Svou prezentaci začal připomínkou poutního místa Lurd ve Francii. V roce 1993 navštívil toto místo papež Jan Pavel II. a rozhodl, že 11. únor bude vždy patřit našim nemocným. Po tomto velmi pěkném úvodu se pan přednosta rozhovořil o práci na tomto špičkovém pracovišti naší medicíny. Člověk žasne nad možnostmi moderní techniky a lidského umění. To vše je dnes k dispozici jako dar k zmírnění bolesti nemocných a trpících. Prohlédli jsme si i pooperační oddělení a pohovořili s některými pacienty. Setkání pokračovalo mší svatou s následnou přednáškou o hospicové péči v Hradci Králové a okolí. Živá diskuze nám přiblížila jednu z důležitých aktivit Oblastní charity v Hradci Králové. Otázka hospicové péče je aktuální a tato náročná služba víc a víc žádaná. Provázet člověka v hodinách bolesti, utrpení i umírání je velká služba lásky. Člověk s její pomocí může i v těžkých hodinách svého života stále zakoušet svou lidskou důstojnost a i to, že je milován lidmi i Bohem.

**POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE U PŘÍLEŽITOSTI
XXII. SVĚTOVÉHO DNE NEMOCNÝCH
11. ÚNORA 2014**

Víra a láska: **«Také my jsme povinni položit život za své bratry»** (1 Jan 3,16)

Drazí bratři a sestry,

1. U příležitosti XXII. Světového dne nemocných, jehož letošním tématem je *Víra a láska: «Také my jsme povinni položit život za své bratry»* (1 Jan 3,16), se obracím zvláště na nemocné a na všechny, kdo jim poskytují svou pomoc a péči. Církev ve vás poznává, drazí nemocní, zvláštní přítomnost trpícího Krista. Je tomu tak, protože za každým naším utrpením, ba dokonce v jeho nitru, je utrpení Kristovo. Kristus spolu s námi nese jeho tíži a odhaluje jeho smysl. Když Boží Syn vystoupil na kříž, zrušil samotu utrpení a osvětlil její temnotu. Jsme tím uvedeni do tajemství Boží lásky k nám, která dodává naději a odvalu: naději, protože v Božím záměru lásky se i noc bolesti otevírá velikonočnímu světlu; a odvalu k tomu, abychom každé nepřítomnosti čelili v jeho společenství a ve spojení s ním.

2. Boží Syn, který se stal člověkem, neodstranil z lidské zkušenosti nemoc a utrpení, ale tím, že ho vzal na sebe, proměnil ho a dal mu jiný rozměr. Nový rozměr utrpení spočívá v tom, že již nemá poslední slovo, jímž je nový život v plnosti; proměna je dána tím, že ve spojení s Kristem se nemoc a utrpení mohou stávat pozitivními. Ježíš je cesta, po níž můžeme jít s jeho Duchem. Jako Otec daroval z lásky Syna a Syn z téže lásky daroval sám sebe, i my můžeme milovat ostatní, tak jako Bůh miloval nás, a dávat za své bratry život. Víra v dobrého Boha se stává dobrotou, víra v ukřižovaného Krista se stává silou k tomu, abychom milovali až do konce i nepřátele. Důkazem autentické víry v Krista je sebedarování, rozdávaní lásky bližním, zvláště tomu, kdo si ji nezaslouží, kdo trpí a kdo je na okraji společnosti.

3. V síle křtu a biřmování jsme povoláni, abychom se přizpůsobovali Kristu, milosrdnému Samaritánovi všech trpících: „Z toho jsme poznali lásku: že Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry“ (1 Jan 3,16). Když k těm, kdo potřebují péči, přistupujeme láskyplně, přinášíme jim uprostřed rozporností tohoto světa naději a Boží úsměv. Když se velkorysá odevzdanost druhým stane stylem naší činnosti, vytváříme prostor pro Kristovo srdce, zahříváme se jím, a tak přinášíme svůj příspěvek pro příchod Božího království.

4. Abychom rostli v něžnosti a v ohleduplné a delikátní lásce, máme křesťanský vzor, k němuž můžeme s jistotou obracet svůj pohled. Je to Ježíšova Matka a naše Matka, která je pozorná vůči Božím hlasu a potřebám a těžkostem svých dětí. Panna Maria, vedena Božským milosrdenstvím, které se v ní ztělesňuje, zapomíná na sebe a spěšně se vydává na cestu z Galileje do Judeje, aby se setkala se svou sestřenicí Alžbětou a pomáhala jí; na svatbě v Káni se přimlouvá u svého Syna, když vidí, že při oslavě došlo víno; během celé své životní cesty nosí v srdci slova starého Simeona, která předpovídají meč, jenž pronikne její duši, a odvážně zůstává stát u paty Ježíšova kříže. Ona ví, jak jít po této cestě, a proto je Matkou všech nemocných a trpících. Můžeme se k ní utíkat s důvěrou a synovskou oddaností a být si jisti, že nám bude pomáhat a podporovat nás a že nás neopustí. Ona je Matkou Ukřižovaného Zmrtvýchvstalého; zůstává s námi v našich křížích a provází nás na naší cestě ke zmrtvýchvstání a k plnému životu.

5. Svatý Jan, učedník, který stál s Marií u paty kříže, nás uvádí k pramenům víry a lásky, k srdci Boha, který „je láska“ (1 Jan 4,8.16), a připomíná nám, že nemůžeme milovat Boha, pokud nemilujeme bratry. Kdo stojí s Marií pod křížem, naučí se milovat jako Ježíš. Kříž „je jistota věrné Boží lásky k nám. Lásky tak velké, že dokáže vstoupit do našeho hříchu a odpustit ho, vstoupit do našeho utrpení a dát

nám sílu nést ho, vstoupit i do naší smrti a zvítězit nad ní a dát nám spásu... Kříž také vyzývá k tomu, abychom se nechali nakazit touto láskou, učí nás, abychom se na druhé dívali vždy s milosrdenstvím a s láskou, zvláště na ty, kdo trpí, kdo potřebují pomoc“ (*Křížová cesta s mladými*, Rio de Janeiro, 26. července 2013).

Svěřuji XXII. Světový den nemocných přímluvě Panny Marie, aby pomáhala nemocným lidem prožívat jejich utrpení ve společenství s Ježíšem Kristem a podporovala ty, kdo se o ně starají. Všem nemocným, zdravotnickým pracovníkům i dobrovolníkům ze srdce uděluji své apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu 6. prosince 2013

FRANTIŠEK

V úterý 11. února odletěli všichni biskupové z Česka, mezi nimi i hradecký biskup Jan Vokál a pomocný biskup Josef Kajnek, za Svatým otcem do Říma na návštěvu Ad limina (k apoštolským prahům).

Ještě před odjezdem pro Vás napsal biskup Josef:

Drazí přátelé, my všichni dříve narození (já často říkám v první polovině minulého století – 1949) to známe, že jsme v době komunismu neměli žádné možnosti podívat se za „železnou oponu“. Ale přece jsem měl jeden sen, podívat se jednou do věčného města Říma. Tento sen se mi splnil už mnohokrát a nyní jedu už na třetí povinnou návštěvu do Říma na „Ad limina“. Moc rád si vybavuji první návštěvu. Byli jsme ubytováni v domě „U svaté Marty“, to je areál už přímo ve Vatikánu a ve volných chvílích jsme s panem biskupem Ljavincem – exarchou procestovali na invalidním vozíku vatikánské zahrady. Je to nádherný rozsáhlý park s exotickými rostlinami a stromy i s heliportem pro přistání malé helikoptéry. A samozřejmě velkými zážitky bylo osobní setkání jak s papežem Janem Pavlem II. a s Benediktem XVI. Papeže Františka uvidím poprvé naživo.

+ Josef

A na následující otázky odpovídá biskup Jan:

Co je to návštěva biskupů „Ad limina apostolorum“?

Všichni biskupové se vždy po uplynutí určité doby setkávají se Svatým otcem ve Vatikánu, většinou společně z celé země nebo církevní provincie. Kromě toho jednají na různých vatikánských kongregacích. Svatému otci podávají zprávu o diecézi, mají možnost se s ním také o některých věcech poradit. Povinnost pravidelně jezdit „k prahům apoštolů“ (Ad limina apostolorum) zavedl už v roce 1585 papež Sixtus V. konstitucí Romanus Pontifex. Mezi návštěvami by mělo uplynout vždy pět let, někdy se lhůta však kvůli organizaci prodlouží. Čeští biskupové nyní vyrazili společně do Říma po osmi letech.

Jak dlouho taková návštěva trvá a z čeho se skládá?

Návštěva trvá týden. Jejím vrcholem je samozřejmě setkání se Svatým otcem. Kromě toho biskupové navštěvují římské kongregace, většinou podle toho, jakou oblast mají na starosti v rámci biskupské konference. Já jako předseda Liturgické komise jsem například navštívil Kongregaci pro bohoslužbu a svátosti. Ale i některé další, také například Státní sekretariát, kde jsem před příchodem do Hradce pracoval. Návštěvu Ad limina doprovází také mnoho poutníků z naší země, jejich cestu organizovalo poutní centrum hradeckého biskupství. Každý den jsme proto v jejich společenství sloužili Mši svatou v jedné z římských bazilik. Spolu s nimi jsme se také zúčastnili středeční generální audience u Svatého otce.

Při poslední takové návštěvě biskupů z naší republiky jste byl, otče biskupe, jako pracovník Státního sekretariátu našim biskupům nablízku a pomáhal jim rychleji se zorientovat v síti vatikánských úřadů. Letos jste poprvé přijel jako ten, kdo má navštívit Svatého otce jako sídelní biskup a pozdravit ho v službě královéhradecké diecéze. S jakými pocity jste tentokrát přijel do Věčného města?

Velmi jsem se těšil do míst, kde jsem strávil většinu života, ale těšil jsem se především na Svatého otce i na to, že strávím nějaký čas spolu s ostatními biskupy, navíc v doprovodu stovek poutníků.

Co jste očekával od setkání se Svatým otcem a co pro Vás a pro naši vlast a diecézi znamenalo?

Především duchovní povzbuzení a požehnání. Tak to, myslím, cítili všichni biskupové.

Zamyšlení k jubileu 350 let královéhradecké diecéze

Denně chodím kolem galerie našich biskupů. Jsou ozdobou chodby naší biskupské rezidence, ale vedou i k mnoha zamyšlením. Ptáme se, jací byli, co měli na sobě, jaká byla tehdy móda, proč mají tři knoflíčky na své mozzettě rozepnuty. Všech 25 biskupů je pro nás znamením pro oněch 350 dějin místní církve. Přítomnost biskupa v diecézi je základním kvádrem k zdravému a požehnanému životu Božího lidu. Tak to určil Bůh a tím žila i církev od samého počátku.

Počátky naší diecéze nezačínají jen dnem jejího založení. Je třeba myslet na všechny náboženské aktivity, které se už na území naší diecéze – tenkrát spadající pod Biskupství pražské – odehrávaly: Libice jako rodiště Slavníkovce Vojtěcha, Opatovice - klášter benediktinů zničený husity, kláštery v Podlažicích a v Broumově. Byli tu i premonstráti v želivském klášteře. Iniciativa k založení biskupství vyrostla ze starostí samotného papeže Alexandra VII. a pražského arcibiskupa, kardinála Harracha. Byla to odpověď na situaci po třicetileté válce. Země byla po všech stránkách zdecimovaná. Před třicetiletou válkou měly Čechy 3,5 milionu obyvatel, po této válce jen 800 tisíc. Katolicitu si zachovala pouze města Plzeň, České Budějovice a Ústí nad Labem. Hradecký region asi ze všech nejvíc potřeboval katolickou obnovu a tu bez normálního života církve v plnosti, tzn. s biskupem, kněžími a svátostným životem, nebylo možné provést.

První biskup tzv. nominatus – pouze jmenovaný – Jan Caramuel z Lobkovic, vzdělaný člověk, znalý mnoha kultur, byl pro císaře nepřijatelný. Císař Leopold I. měl totiž obavy, že tento vzdělaný muž bude provádět obnovu katolické církve v duchu tvrdých rekatolizačních reforem, proto ho jako biskupa v Hradci Králové nechtěl. Měl právo vždy vybrat prvního biskupa v nové diecézi, dal proto před Janem Caramuelem z Lobkovic přednost M. F. Sobkovi, představenému v broumovském klášteře. Začátky královéhradeckého biskupství byly skromné, neokázalé a dokonce se dá říci, že i od hradeckých konšelů nechtěné. Biskup Sobek si posteskl, že nikdy nezakusil tolik příkoří od veřejné správy ve službě biskupa, jako tady v Hradci Králové.

Následující desetiletí byla pozdějšími hodnotiteli (a některými stále jsou) chápána jako období temna. Jak se žilo v královéhradecké diecézi v těchto časech? Termín „doba temná“ je termín Jiráskův. Každá válka přináší mnoho potmělého do lidských vztahů a do života lidí vůbec. Přežívá zloba, nenávisť, bezmocnost a touha pomstít se. Po třicetileté válce bylo mnoho zmatků a silně doznívalo jen to negativní. Nicméně v této době vzešlo velké hnutí baroka. To nezasáhlo jen svět umění, ale byl to nový životní styl, který vedl člověka k novému prožívání života s jasným výhledem do věčnosti. Člověk tenkrát potřeboval víc než kdy jindy slyšet pravdu evangelia o vzkříšení a životě věčném. Celá desetiletí hleděl totiž do tváře lidské bídy, utrpení a smrti. Právě řeč barokního umění zvýraznila radostný úděl člověka, kterému určil

Bůh slávu nebe jako smysl a cíl jeho života. Naše královéhradecká diecéze byla novým slohem baroka požehnaně obohacená a mnoho zdařilých uměleckých děl je ozdobou nejen našeho východočeského regionu až dodnes.

350 let královéhradeckého biskupství je oslavou naší diecéze. Je i díkůvzdáním Bohu za to, že biskupové a kněží s Božím lidem směli svědčit o pravdách evangelia a mohli přijímat svátosti církve, především tajemství eucharistie.

Mons. Josef Socha

Drazí nemocní,

máme za sebou týden modliteb za jednotu křesťanů. Když vynecháme týden a jednotu, zůstane nám modlitba. Někteří z vás určitě máte Žaltář, který často a rádi otevíráte a modlíte se z něho pravidelné hodinky. Já sama jsem hrdým majitelem jednoho ještě z doby, kdy se potají opisoval na stroji. Jiným už tak dobře neslouží zrak, a proto jen v prstech posunujete ohlazené korálky růžence. I to je důležité a potřebné. Ale některým z vás už třeba i vynechává paměť a tak se snadno může stát, že přijde chvíle, kdy si ani za celý svět nedokážete vzpomenout, jak po sobě následují jeho tajemství. Ale věci, které jsme se naučili nejdříve, nám většinou v hlavě zůstávají nejdéle.

Panna Maria toho v Bibli moc nenapovídá, ale to, co řekne, stojí za to: „Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova...“ A z místa svého zjevení, z Medjugorje, nám vzkazuje: Ti, kdo se modlí, nemusejí se bát budoucnosti.

A tak bych vám chtěla říct o jedné ženě, která se díky modlitbě přestala bát. Nebyla to zrovna fyzicky týraná žena, měla střechu nad hlavou, teplo, dostatek jídla, děti, které ji milovaly. Ale její manžel byl zvláštní, možná se jen bál samoty, bál se, aby ho neopustila, a tak jí tak dlouho den za dnem říkal, jak je hloupá a neschopná samostatného života, až tomu uvěřila. Ale pak přišel čas, kdy byly děti dost velké a ona musela nastoupit do práce. A našla si to jediné, které znala a o kterém si myslela, že ještě zvládne. Mytí nádobí v restauraci. Pokuste se představit si starší ženu, která dříve sama nemohla jít ani do obchodu, která měla pocit, že je dobrá jen na utírání zadečků a nosíků, která roky žila jen proto, aby sloužila své rodině. A najednou musela být mezi spoustou cizích lidí, kteří se střídali, křičeli na sebe rozkazy v pro ni cizích jazycích, zahrnovali ji hromadami nádobí. A ona den za dnem stála 12 hodin u dřezu s rukama namočenýma v mastné vodě, kde si olámala všechny nehty, kůže jí do krvava popraskala a paže i nohy se chvěly slabostí, jak tahala obrovské, často ještě horké kastrolky. V hlavě jí zůstala jediná věc: ať to dokážu, andělíčku, můj strážníčku... A najednou, když už měla pocit, že tam padne, najednou jako by jí někdo začal podpírat nohy a přidržovat ruce. „Děsy“ se zmírňovaly, nejhorší hrany se začaly obrušovat, místo hrubých slov sem tam proletělo slovíčko „prosím“ a „děkuji“. Dokázala to. Když končila sezona a majitel jí podával poslední výplatu, řekl: „Vy jste byla jiná. Přijďte zas.“ Není vůbec špatné, všechno pustit z hlavy a jen cítit, že je vedle vás NĚKDO, kdo vám pomáhá.

Znám pána, kterému lékaři odsouhlasili invalidní důchod z důvodu nízké inteligence, společnost prostě rozhodla, že není dostatečně chytrý. Mírně nahrbený se pomalinku šourá po chodbě, a i když vás potká desetkrát, dvacetkrát za den, jen popřeje hodně zdravíčka a jde si svým tempem dál. Ale když je večer a my mu popřejeme dobrou noc, zhasneme a zavřeme za sebou, stačí jen tiše zůstat stát a naslouchat. Přes tenké dřevo dveří jasně a srozumitelně proniká: andělíčku, můj strážníčku... Slova, která ho před mnoha lety naučila maminka a která pro něho dodnes mají obrovský význam, přestože se všechno ostatní ztrácí v mlze.

A na závěr jednu úsměvnou perličku: Žila, byla jedna malá blondatá holčička, ještě jí nebyly ani dva roky, která měla moc hodnou babičku. A ta ji učila spínat ručičky a modlit se. Pak do rodiny přibyl malý bráška a babička holčičce domlouvala: musíš mamince pomáhat, šetřit jí práci. A tak z malé slečny jednoho večera vypadla její vlastní verze modlitbičky: Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku. Opatruj ji ve dne v noci, od škody a od zlé moci, aby vždycky plínka čistá byla...

A úplně nakonec bych se s vámi, drazí nemocní, chtěla podělit o úryvek z vánočního přání, které jsem dostala. Ať je to přání i pro vás.

Modlit se je jako ...
dýchat
stisknout ruku
obejmout
nadechnout
mile se podívat
pocítit úlevu
chytit se jediného kusu dřeva z vraku ztroskotané lodi
zotavit se
vypovídat se
naslouchat
nabýt svobody
nalézt oázu
prožít radost
vejít do domu, v němž jsem doma
... to všechno dohromady...

Marie

Milí přátelé,

v letošním roce čeká naši diecézi, dál-li Pán, mnoho událostí. Chceme jimi oslavit jubileum 350 let života diecéze, jak se dočtete na více místech Dopisu. O nově, stěžejních poutích a místech konání jsme psali minule, připravují se také koncerty duchovní hudby, výstava, publikace, koncem dubna se bude v Hradci Králové konat konference. V duchu jubilea a vyhlášeného Roku povolání se budou konat i aktivity pastoračních center. Připojit se svými programy mohou i farnosti a věříme, že si podle svých možností vyberete způsob a místo, kde a jak se přidat. Podstatné je zapojit se především do modliteb za naši místní církve.

Jako další z možností nabízíme zaslání knížky ***Půst v Roce povolání***. Jde, podobně jako vloni, o průvodce postní dobou. K textům evangelií na příslušný den postní doby od Popeleční středy až po Slavnost Zmrtvýchvstání Páně je připojeno osobní svědectví o cestě za Kristem od kněží z naší diecéze. Máte-li o tuto knížku zájem, napište nebo zavolejte a pošleme Vám ji.

Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495063611, e-mail: socha@bihk.cz. Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003. Pán Bůh odplať!

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravili Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Petr Suchomel a Anna Hřčková.